

Ствар се згодно може представити и у епским категоријама, мада је, заправо, сасвим прозаична и рационална. Нећу чак да тврдим ни да је тако одувек било. Али Косово данас заиста јесте “судилиште”, тема на којој све и свако показује своје право лице и ћуд. Зато се на Косову, као на неком скенеру или унутрашњем огледалу јасно разоткрива сјај и беда актуелне српске политике, а помало и карактера. И ко је “луд”, и ко је “збуњен”, и ко је вера, ко невера - и све остало.

Да није било Косова, Слободан Милошевић се вероватно никада не би тако лако успео на српски политички трон – нити би, да није било деведесетдевете, са њега био тако нагло срушен. Да није Косова, Мартија Ахтисарија, Данијела Фрида, Френка Визнера и плејаде косовских “међународних представника” од Бернара Кушнера па до Јоакима Ритера, Срби вероватно још не би били свесни размера бахатости и лицемерја светске политике и новог псеудо-либералног тоталитаризма. А и евро-атлантска прича у Србији не би била тако брзо и тако дубински компромитована.

Борис Тадић је на неки начин у праву када каже да је избор “Косово или Европа” погрешна дилема и лажна алтернатива. Да, заиста јесте – али, нажалост, не из разлога које председник и његови сарадници непрестано понављају. Дилема је лажна не зато што су борба за Косово и приступање ЕУ, тобоже, “паралелни процеси”, независни један од другог, или због тога што ће се, као бајаги, “српски интерес на Косову моћи боље бранити из Европске уније”. Свако ко се мало замисли над овом мантром која је, не треба заборавити, Тадићу омогућила победу на председничким изборима, схватиће да су то напосто глупости, баш као што и сваки нижи службеник из Брисела зна да ће се, пре или касније, на “мапи пута” српских евро-интеграција као услов појавити одсуство пограничних спорова и успостављање добросуседских односа са земљама у региону. А то значи и са Косовом, о чијим европским и евро-атлантским перспективама се европски комесар за проширење господин Оли Рен до сада већ у неколико наврата изволео веома похвално изразити.

Знају то Европљани, знају то и у Тадићевом штабу, а знају и његови политички противници. Али не знају српски бирачи јер их, заправо, о томе слабо ко обавештава. А дилема Косово или Европа не само да је лажна – него, уз то, и потпуно срамна. Лажна је, поред осталог, и зато што нам одустајање од једне ствари уопште не гарантује да ћемо добити другу. А зашто срамна? Па, зато што те две ствари напосто нису поредиве.

Уосталом, замислите на тренутак каква би била реакција и какав би одговор стигао да је, којим случајем, слично питање – “Европа или Крајина”, “Европа или Книн”, или

“Европа или Барања” – средином деведесетих било постављено пред хрватску државу и хрватску јавност? И шта би, на пример, било са “европским перспективама” једне Румуније да јој је као услов постављено мирење са независношћу Трансилваније? И колико би се дуго једна Велика Британија задржала унутар “европске породице” да јој је као услов постављено повлачење из Северне Ирске или Гибралтара? (А тешко да би се могло рећи да Гибралтар представља баш историјско и симболичко “срце” Велике Британије и њеног идентитета.)

Може се, у извесном смислу, поставити питање “ЕУ или Русија”, мада, заправо, ни то није сасвим прецизно, нити праведно. Али ни у ком случају није могуће у исту равн стављати државни интегритет и чланство у било којој регионалној или међународној организацији. То је апсолутно мешање лончића, неопростиво бркање баба и жаба које се само делимично може правдати конфузијом услед свакодневне и бесомучне ЕУ пропаганде са дословно свих ТВ станица са националном покривеношћу. Кампања је имала успеха. Неке је убедила, неке поколебала, а неке збунила. Уосталом, ово је земља у којој државна телевизија током читавог дана – скандалозно, али макар поштено – непрестано обавештава грађане да гледају медијски јавни сервис “европске Србије”. А како тек ствар стоји са осталим српским електронским медијима није тешко ни претпоставити.

Највећа конфузија и најпогубније последице су ипак у главама и на образу елите. У том погледу је био апсолутно сраман и, истовремено, врло карактеристичан тренутак на недавној прослави годишњице ДС-а када је Борис Тадић присутне званице морао дословно да моли за млаки аплауз након изјаве како никада неће одустати од борбе за очување Косова и Метохије. А само десет секунди пре тога еуфоричним овацијама је пропраћена његова изјава како никада неће одустати од борбе за улазак у Европску унију.

Да се разумемо, наравно да и међу народњацима и радикалима има доста оних којима је до Косова стало колико и до лањског снега. Исто тако, апсолутно се не може избећи објективна, такорећи, историјска одговорност Војислава Коштунице за то што је у окриљу његове власти несметано цветала дивља «евроатлантска» пропаганда, што му је, на пример, Ивана Дулић једно време чак била и потпредседник владе, и што је, у његовој влади, Драган Шутановац једно време управљао српском војском, а Млађан Динкић све време управљао српским финансијама. (А дало би се штошта приметити и поводом „будистичког“ држања радикала, љубоморно загледаних у свој рејтинг и статус «највеће српске странке».)

Европа или смрт

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 31 март 2008 23:16

Тек у рану јесен 2007. ДСС је отпочео оштрију кампању против НАТО-пакта и САД као главног спонзора косовске независности. И тек у децембру почиње стидљиво отворати тему Европске уније. Све до тада ЕУ је имала статус свете краве у српским политичким и стручним дебатама, а «Европа или смрт» било неформално гесло српских еуро-реформских талибана. НАТО је ту и тамо и био оспораван, али је онда, као крунски аргумент, долазила тврдња да је за све нове чланице НАТО обавезна станица на путу за ЕУ — и ту би био крај сваке приче... А ми смо, богме, тек на почетку.